

ELÄMÄN MALJA

Olla laps, olla viiden vuoden lie ihmettä, ihmettä varmaan,
kun hiekasta leipää ja kultaa ja linnoja loihtia voi,
sinipiiat kun silmissä tanssii, näkinhuilut kun korvissa soi
ja turva ja lohdutus valmis on vaiheilla äidin armaan.

Olla nuor, olla seitsemäntoista lie outoa, outoa varmaan,
toden yllä kun hetkisen vielä unen sillat kaareutuu,
mut keväässä mullan jo avaa ens umpunsa elämänpuu
ja soitossa lintujen, tuulten sävel uusi nyt soi, nimi armaan.

Olla mies, olla uupunut työstä lie kauneinta, kauneinta varmaan,
käsivarsien voima kun painaa ja kun eineelle palata saa
kodin tuttavan helmaan ja vaimon, joka pienoista tuudittaa.
koko ruumiilla mahlaisella maku tuntea elämän karmaan.

Olla vanhus ja nojata sauvaan lie suurinta, suurinta varmaan,
kun kuulaasti hymyillen kaitsee pojanpoikaansa leikkivää.
Kun on maistanut elämän maljan, ei kammoa pimeää,
vaan tyynenä lepoon painaa pään riemuista, huolista harmaan.

Kaarlo Sarkia

